

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. Mariánom Gelenekym, advokátom v Starej Ľubovni, Garbiarska 20, proti žalovanej **Slovenskej republike – Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 4 C 2/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. januára 2014 sp. zn. 21 Co 110/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 107, 44 € na účet JUDr. Mariána Gelenekyho do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom z 30. apríla 2013 č. k. 4 C 2/2013 – 27 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 782, 37 € s 9 % úrokom z omeškania od 4. februára 2011 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 % , o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku (uznesením z 31. marca 2014 , čl. 95 , uložil žalovanej povinnosť uhradiť žalobcovi trovy konania vo výške 729, 26 € k rukám právneho zástupcu do 3 dní) . V prevyšujúcej časti (187, 13 €) žalobu zamietol . V odôvodnení uviedol, že predmetom konania je náhrada škody, ktorú žalobca uplatnil vo výške 1 969, 50 € s príslušenstvom, spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“)- uznesením policajného orgánu Okresného riaditeľstva PZ, odboru justičnej a kriminálnej polície Stará Ľubovňa pod č. ČVS: OLRP-269/OdV.SL-07 z 13. decembra 2007, ktorým bolo začaté trestné stíhanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa a 27. februára 2008 vznesené obvinenie. Sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá . Okresná prokuratúra Stará Ľubovňa 14. augusta 2008 podala na žalobcu obžalobu č. Pv 573/08. Žalobca plnomocenstvom zo 14. marca 2008 splnomocnil na zastupovanie v trestnom konaní

JUDr. Geleneka. Rozsudkom z 19. októbra 2009 sp. zn. 1 T 1260/2008 – 253 Okresný súd Stará Ľubovňa žalobcu spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchal. Právny zástupca žalobcu 8. septembra 2010 vyúčtoval odmenu a náhrady za poskytnuté právne služby v trestnom konaní celkovo vo výške 1 969, 50 € , ktoré žalobca uhradil 8. septembra 2010 v hotovosti (faktúra č. 101023 z 8. septembra 2010). Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorému bola adresovaná žiadosť o predbežné prerokovanie tohto nároku na náhradu škody (14. septembra 2010) oznámilo právnemu zástupcovi žalobcu, že ju postúpilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky , ako orgánu príslušnému konať v mene štátu (29. septembra 2010). Táto žalobcovi (listom zo 7. decembra 2010) oznámila, že nezistila nezákonný postup a žiadosť ako nedôvodnú zamietla. Žiadosť podaná na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky bola tiež postúpená Generálnej prokuratúre na vybavenie. V ďalšom citoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., Trestného poriadku , § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 NV č. 87/1995 Z. z., rozobral predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím . Konštatoval, že k uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia v danej veci došlo na základe tej skutočnosti, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený , ktoré rozhodnutie nebolo zrušené, podanie opravného prostriedku proti nemu neprichádza do úvahy pre jeho bezpredmetnosť z hľadiska trestného konania. Ak fyzická osoba v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní vynaložila náklady na trovy obhajoby smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu), štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu (§ 1, § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.). Je ústavne zaručeným právom každého mať v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy právnu pomoc (čl. 47 ods. Ústavy Slovenskej republiky, čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd) . V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 183/2009. K námietke o nedostatku pasívnej legitímácie poukázal na znenie § 4 ods. 1 písm. b/ a § 14 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z. z. , keď orgánom konajúcim v mene štátu je v danej veci Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovanej rozsudkom z 21. januára 2014 sp. zn. 21 Co 110/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd

správne zistil skutkový stav veci a aj správne právne vec posúdil . V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Odvolaciu námietku žalovanej vyplývajúcu z nesprávneho právneho záveru spočívajúceho v posúdení otázky prekážky rozhodnutej veci vyhodnotil za nedôvodnú. Podľa žalovanej nastal neodstrániteľný nedostatok podmienky konania v prejednávanej veci tým, že žalobca vzal svoju žalobu späť voči (pôvodne) žalovaným 1/ a 3/ (Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti SR a Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra SR) a súd zastavil konanie voči Slovenskej republike , ktorým rozhodnutím je viazaný (§ 156 ods. 4 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.). Citoval ustanovenia § 1 písm. a/, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a uviedol, že podľa tohto zákona je štát - Slovenská republika – zodpovedný za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci . V súlade s § 21 O. s. p. pred súdom za štát koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Osobitným predpisom je práve zákon č. 514/2003 Z. z. , ktorý v § 4 ods. 1 ustanovuje pôsobnosť orgánov konať v mene Slovenskej republiky. V tomto smere poukázal na záver vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku z 21. augusta 2008 sp. zn. 4 Cdo 185/2007. Žalobca v danej veci bez pochybností označil štát za subjekt, ktorý zodpovedá za spôsobenú mu škodu. Vzhľadom na to, že Slovenskú republiku označil za žalovaného viackrát a zároveň označil viacero orgánov verejnej moci, následne v snahe spresniť , kým má byť Slovenská republika v konaní zastúpená, realizoval späťvzatie voči orgánom štátu, ktoré už nemali vystupovať na strane žalovanej. Podľa názoru odvolacieho súdu takýto postup žalobcu treba považovať za postup vyplývajúci z potreby , aby v žalobe neboli označené orgány, ktoré v mene štátu konať nemali. Nemožno s takýmto spresnením vyvolať dôsledky zastavenia konania voči Slovenskej republike a vytvorenie tým prekážky už rozhodnutej veci, lebo žaloba naďalej smerovala voči štátu – Slovenskej republike. V tejto súvislosti poukázal aj na závery vyslovené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 MCdo 15/2009. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla ho spolu s rozhodnutím prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietala vadu konania v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. Uviedla, že odvolací súd zásadne pochybil tým, že nielen nevezhliadol procesné pochybenie súdu prvého stupňa, ale sa s týmto stotožnil a i za cenu popretia práva ako takého prispel k úspešnosti žalobcu v konaní, v ktorom sám žalobca sa svojho úspechu vzdal späťvzatím žaloby voči žalovaným 1/ a 3/)

a priamo ho znemožnil. Súd prvého stupňa totiž hneď po podaní žaloby netrval na tom, aby žalobca upresnil, kým má byť v konaní zastúpená Slovenská republika, ktorá vystupovala ako žalovaný 1/ a 3/, hoci identita žalovaného zostáva zachovaná bez ohľadu na to, kto ho zastupuje. Ak za tohto stavu vzal žalobca žalobu späť voči žalovaným 1/ a 3/ t. j. voči Slovenskej republike zastupovanej dvoma odlišnými štátnymi orgánmi, neostalo súdu iné riešenie, než tomuto procesnému návrhu vyhovieť a konanie zastaviť, hoci tým vytvoril prekážku rozhodnutej veci voči „v prevyšujúcej časti vylúčenej na samostatné konanie“, pretože aj toto konanie sa viedlo proti Slovenskej republike, voči ktorej však súd prvého stupňa konanie zastavil a týmto svojím rozhodnutím je viazaný (§ 156 ods. 4 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.). Nemohol preto súd prvého stupňa následne v konaní označeným iným číslom konania, ale inak zhodným s konaním č. k. 4 C 3/2011 vyniesť rozsudok. Skutočnosť, že voči žalovanej (Slovenskej republike) došlo právoplatne k zastaveniu konania, nemožno poprieť vymyslenými tvrdeniami odvolacieho súdu, že „žalobca realizoval späťvzatie svojej žaloby voči orgánom štátu, ktoré už nemali vystupovať na strane žalovaných“. Za „vymyslené“ možno tieto tvrdenia odvolacieho súdu označiť preto, lebo a/ odvolací súd neuvádza, kedy takýto zámer žalobca vyslovil, b/ žalobca sa k odvolaniu nevyjadril a c/ odvolací súd touto právnou konštrukciou popiera zmysel ním samotným citovanej judikatúry Najvyššieho súdu SR, popierajúcej právne postavenie účastníka konania na strane iného subjektu než štát, v sporoch podliehajúcich režimu čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a zákona č. 514/2003 Z. z. Ak teda iný subjekt než štát nemôže byť účastníkom sporu spadajúceho pod režim zákona č. 58/1969 Zb. a aj zákona č. 514/2003 Z. z., nemožno sa späťvzatím žaloby voči Slovenskej republike, zastupovanej Ministerstvom spravodlivosti SR, či Ministerstvom vnútra SR, ani napokon súčasne oboma ústrednými orgánmi verejnej moci právne účinne domáhať, aby tieto orgány prestali „vystupovať na strane žalovaných“ a to z toho jednoduchého dôvodu, že procesným úkonom smerujúcim proti účastníkovi – žalovanému – nemožno docieľiť zmenu, či zánik právneho postavenia žalovaného – keďže to ani platné právo nepripúšťa.

Žalobca navrhol dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré

možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia

§ 237 písm. a/ až c/, e/ a g/ O. s. p. žalovaná nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Žalovaná v dovolaní namieta vadu konania podľa § 237 písm. d/ O. s. p t. j., že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Túto vyvodzovala z toho, že ak súd zastavil konanie voči pôvodne označeným žalovaným 1/ a 3/ (žalobca sa žalobou doručenou súdu 10. januára 2011 domáhal zaplatenia sumy 1 969, 50 € s príslušenstvom voči žalovaným 1/ Slovenskej republiky - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, 2/ Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky a 3/ Slovenskej republiky – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky) t. j. voči Slovenskej republiky z dôvodu, že podaním doručeným súdu 3. decembra 2012 zobral žalobca žalobu voči žalovaným 1/, 3/ t. j. voči Slovenskej republiky späť, vytvoril tým prekážku rozhodnutej veci „v prevyšujúcej časti vylúčenej na samostatné konanie“.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 10. januára 2011 domáhal zaplatenie sumy 1 969, 50 € s príslušenstvom voči žalovaným, za ktorých označil: 1/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, 2/ Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, 3/ Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Podaním doručeným súdu 3. decembra 2012 žalobca (cestou právneho zástupcu) zobral žalobu voči žalovaným 1/ a 3/ späť. Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením zo 7. januára 2013 č. k. 4 C 3/2011 – 152 konanie voči žalovaným 1/ a 3/ zastavil (§ 96 ods. 1 O. s. p.) a v prevyšujúcej časti vec vylúčil na samostatné konanie s tým, že v ňom bude rozhodnuté aj o trovách celého konania. Vec v prevyšujúcej - vylúčenej časti (t. j. o žalobe voči žalovanej 2/) - bola ďalej vedená pod sp. zn. 4 C 2/2013. Na pojednávaní v tejto veci, ako vyplýva zo zápisnice o pojednávaní z 9. apríla 2013 (čl. 23), súd prvého stupňa vyhlásil uznesenie, ktorým pripustil spresnenie žalovaného v zmysle prednesu právneho zástupcu žalobcu tak, že označenie žalovaného (označeného v žalobe pôvodne pod 2/) znie: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Takto označil žalovaného aj v záhlaví rozsudku z 30. apríla 2013 (čl. 27 spisu). Podľa názoru žalovanej, ak súd konanie voči Slovenskej republike ako jedinému zodpovednému subjektu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bez ohľadu na to, kto ju zastupuje, zastavil, vytvoril tým prekážku rozhodnutej veci. Preto nemohol pokračovať v konaní voči tomu istému subjektu - voči ktorému konanie zastavil (voči Slovenskej republike) - a vo veci rozhodnúť.

Je nepochybné, že predmetom konania v danej veci je náhrada škody spôsobená nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a pozostávajúca z náhrady trov trestného konania. Tiež je nepochybné, že za takúto škodu zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom štát t. j. Slovenská republika (§ 3 ods. 1 písm. a/).

Ustanovenie § 21 ods. 4 O. s. p. pritom všeobecne upravuje, že za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Takýmto osobitným predpisom je aj zákon č. 514/2003 Z. z.

Vo veci náhrady škody v mene štátu t. j. Slovenskej republiky koná príslušný orgán, ktorým je v danej veci Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z. z.).

Ak označil žalobca organizačnú zložku štátu (štátny orgán), ktorá nebola príslušná za štát konať, nešlo o vadu podania ani o nedostatok podmienky konania . Súd je povinný z úradnej povinnosti zistiť správnu organizačnú zložku a konať s ňou bez toho, aby vydal uznesenie o pribratí do konania. Ak súd naďalej konal s nesprávnou organizačnou zložkou štátu, ide o vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (C. H. BECK č. 2724/2004). Otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej legitímácie žalovaného, zistené nedostatky v zastúpení žalovaného majú povahu nedostatkov procesných podmienok konania (R 48/1965).

Žalobca za subjekt , ktorý zodpovedá za vzniknutú mu škodu bezpochyby označil štát t. j. Slovenskú republiku a súčasne označil viacero orgánov (žalovaných 1/, 2/ a 3/) , ktoré majú za tento subjekt t. j. štát konať . Keďže žalobca vzal späť žalobu vyslovene voči žalovaným označeným ako 1/ a 3/ t. j. voči Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR a Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom vnútra SR a nie aj voči žalovanému 2/ t. j. Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky , nemožno z toho vyvodiť záver, že zoberal žalobu v celom rozsahu t. j. voči žalovanému štátu - Slovenskej republike – ako jedinému zodpovednému subjektu späť. Podľa názoru dovolacieho súdu prvostupňový súd správne procesný úkon žalobcu – späťvzatie žaloby voči žalovaným 1/ a 3/ vyhodnotil za „spresnenie označenia štátneho orgánu, ktorý je v danej veci príslušným orgánom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.“ Preto aj správne pokračoval v konaní so žalovaným/ou Slovenskou republikou zastúpenou

Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Jeho uznesenie, ktorým zastavil konanie voči žalovaným 1/ a 3/ (a v prevyšujúcej časti vylúčil vec na samostatné konanie) nemožno považovať za (neodstrániteľnú) prekážku rozhodnutej veci pre rozhodnutie o nároku uplatnenom žalobcom titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. voči Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky t. j. orgánom príslušným za štát (Slovenskú republiku) vo veci konať.

Z uvedených dôvodov nie je konanie súdov nižšieho stupňa postihnuté vadou konania v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu á 81, 33 € plus 8, 04 € režijný paušál a 20 % DPH, celkove v sume 107, 44 € (§ 13a ods. 1 písm. a/. § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 zákona č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov). Tieto je žalovaná povinná zaplatiť na účet advokáta JUDr. Mariána Gelenekyho vedený v Slovenskej sporiteľni, pobočka Stará Ľubovňa, číslo účtu X., variabilný symbol X. konštantný symbol X..

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28 . januára 2015

Za správnosť vyhotovenia:

Zuzana Pudmarčíková

JUDr. Oľga Trnková, v.r.

predsedička senátu

